

eCajtnig

STPŠ Trbovlje

Kolofon

Elektronsko glasilo
Srednja tehniška in poklicna šola Trbovlje
Številka: 1
Letnik: 3
Januar 2016

STPŠ Trbovlje
Šuštarjeva kolonija 7a
1420 Trbovlje
tel.: 03 56 33 450

Mentor:
dr. Uroš Ocepek, prof.

Glavni urednik:
Roberto Kolobarič

Grafična podoba:
Gašper Habjan
Stjepan Dizdarević

Naslovna slika:
Tjaž Erdelja

Lektoriranje:
Polona Strmec

Namesto uvoda ali kaj je najpomembnejše?

Drage dijakinje in dijaki!

Tudi tisti, ki ste letos prvo leto tu, šolo in vse nas sedaj že dobro poznate. Upam, da se vsi od prvega do zadnjega letnika na šoli dobro počutite in ste zadovoljni s svojo izbiro.

Vem sicer, da v polletju niste bili čisto vsi tako uspešni, kot ste načrtovali, in si želite boljših rezultatov. Ti pa ne priletijo sami po sebi, kar zelo dobro veste zlasti tisti, ki ste tudi dobri športniki – in takih vas je na naši šoli precej. Vi veste, da je pot do uspeha polna malih ali večjih neuspehov, napak, spodletelih poskusov, popravljanj, tudi razočaranj. Ne more biti drugače. Redkokdaj je uspeh posledica samih odličnih, popolnih dejanj – učimo se tudi iz napačnih odločitev in slabo opravljenih nalog. Seveda se vsi trudimo, da istih napak ne ponovimo, a napake se vendarle dogajajo in so del naše poti. Če se iz njih zmoremo česa naučiti, bo pot na koncu uspešna.

Ni pomembno, kolikokrat pademo, najpomembneje je, da vsakič zmoremo vstati in gremo naprej.

Torej – če se vam zdi, da v preteklih mesecih ni šlo vse tako, kot ste si želeli, ni nič izgubljenega. Na koncu boste lahko vsi zmagovalci. Veselim se tega! Hkrati čestitam vsem mnogim, ki vse to, kar sem vam napisala, že sami veste in ste zato že sedaj uspešni.

Vaša ravnateljica, Marjetka Bizjak

Še to: E-Cajtnng rada preberem. Ekipa in vsi soustvarjalci – le tako naprej!

Sodelujoči: Blaž Klančičar, Aleš Kos, Gašper Habjan, Luka Bolte, Kristjan Kralj, Jernej Lisec, Sara Vozel, Rok Šerak, Andraž Vodenik, Luka Knez, Jon Bostič Sluga, Benjamin Juvan, Gašper Razpotnik, Žan Koren Kern, Maj Sajovic, Žan Rajšek, Domen Smrkolj, Miha Razpotnik, Denis Š, Aleš Kos, Erik Bizjak, Rok Štrovs, Matic Firm, Rasim Našić, Sašo Marn, Žiga Novak, Žiga Rozina, Marko Blagojevič, Jan Šunta, Matic Koch, Nik Vogrinec, Andraž Valentič, Marko Prodanovič, Simon Grobljar, Kristjan Mrak, Matej Poznajelšek, Tomaž Martinčič in Domen Dolanc.

V razmislek

Ljudje smo si različni. Ogromno stvari je, ki nas določajo, ki nas oblikujejo. Pa naj bo to narodnost, veroizpoved, rasa, politično stališče, hobi, stil oblačenja, poklic, premoženje ... in konec koncev tudi naš značaj in moralne vrednote. O teh slednjih je danes veliko govora v sredstvih javnega obveščanja. O kraji paštete pa vse do ogromnih zneskov, ki so se stekali v žepe naših vrlih ministrov. Pa ne bom teh nekaj vrstic namenila moraliziranju slovenske politike in njenih akterjev. Za to so poklicani drugi. Se vračam k začetnim mislim. Ljudje se razlikujemo tudi drugače. V naši deželi velik delež prebivalstva predstavljajo starostniki. Pravzaprav sem vesela, da sem poznala dve prababici, enega pradedka, dva dedka in eno babico. Danes je med nami samo še hudo dementna babica. Ne pozna nas več, a je naša. Drugo skupino, ki se razlikuje od večine, predstavljajo invalidi, tretjo neozdravljivo bolni.

Pred kratkim sem se udeležila koncerta v neki glasbeni šoli, ki je bil posvečen obletnici rojstva enega najbolj znanih skladateljev vseh časov. Na koncertu je nastopala moja hči in seveda se z veseljem udeležim vsakega nastopa. Tako kot jaz je razmišljalo tudi na desetine drugih staršev, babic, dedkov, tet in stricev. Dvorana je bila v trenutku napolnjena in ni me motilo, da bom stala. Prišla sem zaradi glasbe. Zaradi vseh tistih mladih glasbenih talentov. Na stopnici, kjer sem stala, je bila napol prazna polovica vrste, ker sta dve starejši gospe, verjetno babici, zasedli mesta s plašči, šali in kapami. »Rezervirali« za nekoga. Nista se menili za negotovanje mnogih. Kdor prvi pride, prvi melje. In potem si pač vzameš svojo, četudi nekoliko prikrojeno, pravico. Bilo mi je vseeno. Takrat zagledam dve starejši gospe. Mlajša je podpirala starejšo, ki se je počasi in negotovo opirala nanjo. Ko sta se prebijali med množico, je mlajša tiho povedala, da je prijateljica slepa. Poleg tega sem opazila, da je imela levico v mavcu. Prišla je poslušat. Glasbo. Za dušo. Za tisto, kar ji ni mogel vzeti nihče. Prišla je poslušat naše otroke. A vsi sedeži so bili zasedeni, gospe sta komaj stali. Ozrla sem se okoli. Vsi sedeži so se obrnili stran. Med njimi so bili tudi majhni otroci, ki bi lahko sedeli v maminem naročju. Moji očitajoči pogledi niso nikogar ganili. Gospa se je zamajala. Pomagala sem ji le toliko, da je lahko stala. Delovala je zgubljeno. A vendar sem opazila sočutne poglede tistih, ki smo obda-

jali obe ženski. Potem se je ponudil starejši gospod, vendar je bil sedež le eden. Ozrla sem se po tistih t.i. rezerviranih sedežih in prosila gospe, da odstopita dva sedeža. Arogantnost obeh je osupnila pravzaprav vse, ki smo bili priča dogajanju. Vzvišeni sta z neprimernimi besedami odbili prošnjo. Nisem dojela. Zmajala sem z glavo, mnogi drugi tudi. Obupano sem pogledala druge. Strmeli so v tla, drugam, pa vendar nihče ni niti pomislil, da bi vstal. Ni šlo za cel večer. Za uro in pol. Za gospo, ki ji življenje ni prizanašalo. Gospod, ki je stal ob meni, je tiho rekel, da ne bo nikoli razumel nekaterih. Nihče jima ni hotel pomagati. In sta odšli. Ker ne bi zmogli stati. Verjetno prizadeti v dno duše sta zapustili nabito polno dvorano. Tako težko mi je bilo. Hudo. Niti pomisliti nisem smela, s kakšnim trudom in s kakšnimi težavami sta sploh prišli do šole in potem v dvorano. Zbolelo me je. Komaj sem zadržala solze. Kako lahko ljudje nekoga oropajo za željo, ki bi jim vsaj za trenutek polepšala življenje? Kako ne razumejo, da obstajajo med nami šibki, starejši in drugačni? Kako so lahko s svojo sebičnostjo srečni? Le kako? Ne vem. Enostavno nisem mogla stati tam, med tistimi ljudmi. Pozneje sem opazila, da so sedeže zasedli starejši najstniki. V tistem trenutku sem si obljubila, da moja otroka ne bosta sedela, ko bodo starejši stali. Da me ne bo nikoli sram za njuna dejanja, ker bosta vedela, kaj pomeni spoštovanje, etičnost in moralnost. Koncert je bil odličen, a v meni je vseskozi tlel grenak priokus nečesa slabega. In spomin na tisti obraz z ugaslimi očmi.

Še danes mislim na vse tiste, ki so ravnali po svoji »vesti« ta večer. Pomislila sem, da se verjetno ni nihče udeležil podobnega koncerta pred letom dni v isti dvorani. Nastopil je mlad sedemletni pianist. Temnolasi deček. Z angelskim glasom. A ne vidi. Že od rojstva ne. Tisto, kar mu je narava vzela, je podvojila nekje drugje. Pred njegovim nastopom, je voditelj povedal, da bomo med njegovim petjem in igranjem, živeli v svetu, ki ga živi mali Urh vsak dan. Ugasnili so luči. V popolni temi smo poslušali. In jokali. Vsi po vrsti. V tistih nekaj minutah smo se nekateri prvič zares soočili s svetom dotikov.

Prepričana sem, da vsi tisti, ki niso zmogli odstopiti sedeža, niso nikoli videli in poslušali Urha.

Polona Strmec, prof.

Ponosen sem bil nase

Človek je ponosen sam nase, ko doseže nekaj, kar je hotel sam doseči, ali pa če je storil nekaj zelo pomembnega. Ko je človek ponosen sam nase, se počuti zelo dobro. Velikokrat pa se tudi zgodi, da je človek preveč ponosen nase. Temu bi jaz rekel, da se nekdo preveč hvali ali baha s tem, kar je naredil. Takih ljudi ne maram. Je pa res, da sem se tudi sam že kdaj pobahal, ker sem naredil nekaj posebnega.

Največkrat sem ponosen sam nase, ko sem za računalnikom. To se zgodi, kadar z interneta naložim novo igrico na računalnik, ali pa če zadanem zares fantastičen gol v igrici. To velikokrat zadržim zase, ker lahko izpadem kot popoln bedak. Zato se o tem le malokrat pogovarjam.

Nase sem tudi ponosen, ko pomagam mami kuhati, peči in pospravljati. To se sliši malo čudno, ampak rad pomagam po hiši. Rad kuham in malo manj rad pospravljam. Ampak sem vseeno ponosen nase, ker vem, da večina otrok tega ne bi delala. Tudi jaz sem včasih len. Največkrat sem slabe volje, ko moram kaj delati, ravno takrat pa sem se spravil igrati nogomet na računalniku.

Še najbolj pa sem bil nase ponosen, ko sem mami na avtu zamenjal kolesa. Seveda mi ati ni zaupal. Ves čas je stal zraven, »komandiral« in mi tudi pomagal. Ampak vse ostalo sem naredil sam (avta iz garaže nisem pripeljal jaz, ker ga še ne znam voziti). Po opravljenem delu sem bil res ponosen nase, ker sem vedel, da sem opravil dobro delo. Tega, kar sem naredil, pa nisem povedal še nikomur (prijateljem, sosedom, sošolcem), ker vem, da bi izpadel bedasto. Velikokrat je že kdo zamenjal guma na vatu.

Tako ste izvedeli, da sem večkrat ponose nase.

Blaž Klančičar, 1. b

Ponosen sem bil nase

Človek je ponosen sam nase, kadar z dejanji dokaže, da je nekaj sposoben narediti, in dokaže, da je zares sposoben, vsem, ki so mislili ravno nasprotno. Z dejanji si pridobi zaupanje vseh, ki so mislili, da je popolnoma nesposobna oseba. Takrat si ponosen sam nase. Ker se lahko vsak zanese nate brez pomislekov, da bo šlo kaj narobe. In takrat si vsaj po mojem mnenju res ponosen nase, ker si se res zelo potrudil in v to vložil veliko truda.

Sam se spomnim nekega podobnega primera, ki se mi je zgodil. Bilo je nekaj tednov nazaj. Cela družina mi je govorila, da sem nesposoben, da ne znam poskrbeti sam zase in da sem zelo neodgovoren. Počasi sem imel tega prerekanja o meni dovolj, zato sem si rekel, da bom poizkusil stvari spremeniti. Vse, kar sem razmetal, da bi našel nek predmet, sem ponavadi pustil za sabo kot pravo razdejanje. A tokrat sem vse za sabo pospravil, kot da ne bi bilo nič. Ponavadi sem mami rekel, naj mi gre nekaj pripraviti za pojest. Ampak tokrat sem vstal s kavča in si šel hrano pripraviti sam. In nazadnje še pika na i. Ko sem omenil, da sem nesposoben, sem mislil, da ne znam nič narediti sam. V šoli je učiteljica kemije rekla, da lahko kdo naredi neke vrste električni krog za neke poizkuse. In v tem sem videl svojo priložnost. Takoj, ko sem prišel domov, sem stekel v delavnico in pričel ustvarjati svojo stvaritev. Po nekaj dneh načrtovanja, sestavljanja in eksperimentiranja je bil moj izdelek končan. Odnese sem ga v šolo in učiteljica kemije je bila navdušena. V hipu mi je v redovalnico napisala dve petici. Ko sem prišel domov, sem veselo novico povedal še staršem.

Zelo so me pohvalili. Bil sem presrečen. Takrat sem se res počutil ponosnega sam nase.

Aleš Kos, 1. b

Fran Levstik: DVE OTVI

*Dve otvi sta prileteli
v jezero pod skalni grad;
tam plavata družno po vodi,
veslata v kristalni hlad.*

*Jaz gledam skoz okno dve otvi
in v meni*

*utriplje
srce,
zamišljeno v
dneve
nekdanje*

na lice usiplje solze!

*V času
Levstikovega
učiteljstva
je nastal prvi
od dveh ciklov*

*njegove
ljubezenske
poezije,*

*to je cikel
Toninih pesmi;
iz njega je tudi
pesem Dve otvi.*

*Cikel je nastal leta
1856 in je posvečen
Toni Zidarjevi, gostilničarjevi
hčeri iz Moravč.*

*Gre za izjemno osebno,
izpovedno neposredne pesmi,
iz katerih se vidi, da je
Celota je zgrajena na nasprotju.
Podoba otv ni prispodoba.*

*U prvi kitici pesmi Dve otvi sta podobni otv, ki izgovarja
rac, ki v ljubezenski slogi plavata prek jezera pod
gradom oziroma skalovjem.*

*U drugi kitici pesnik prikaže odmev
tega prizora v svoji notranjosti,
toraj razodane nam svoje
razpoloženje. O okeni ga ta
prizor spominja na
minulo ljubezen.*

*Ob pogledu na dve
otvi se pesnik
razčelosti in
zloče.*

*Pesem
nam
sporoča,*

*da je
ljubezen
minljiva.*

Tekmovanje PIKO

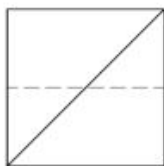
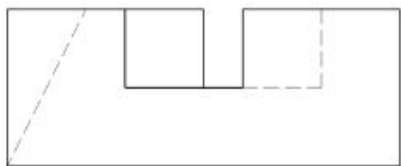
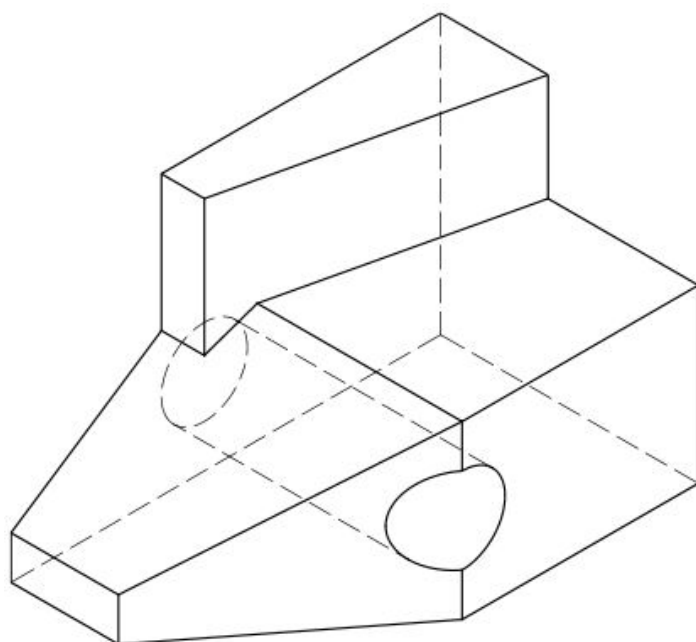
Tekmovanje PIKO – projekcije in kotiranje je v lanskem šolskem letu potekalo drugič. Šolsko tekmovanje je bilo 26. 3. 2015.

Profesor nas je spodbudil, da se ga udeležimo v čim večjem številu. Ker mi je šlo tehnično risanje dobro od rok, sem se na tekmovanje takoj prijavil. Naloga na šolskem tekmovanju je bila zahtevna, vendar sem imel občutek, da sem jo dobro rešil. Osvojil sem 3. mesto in ravno zgrešil uvrstitev na državno tekmovanje. Nisem bil ravno razočaran, saj je za dijaka 1. letnika to dober rezultat. Čez nekaj dni pa mi je profesor sporočil, da grem na državno tekmovanje, saj je odbor za tekmovanje znižal kriterij. Bil sem vesel, vendar sem na tekmovanje odšel brez velikih pričakovanj. Ker se mi je zdelo pomembno zastopati šolo na takem tekmovanju, sem si rekel, da se bom potrudil po najboljših močeh. 10. 4. 2015 smo se s profesorjem in še z dvema dijakoma odpravili na Ravne na Koroškem, kjer je potekalo drugo državno tekmovanje PIKO. Na SŠ Ravne so nas gostoljubno sprejeli. Najprej smo dobili vsa potrebna navodila. Pred začetkom tekmovanja me je malo mučila trema. Ko pa sem dobil tekmovalno polo na mizo in prebral navodila, sem se prepustil risanju. Končal sem predčasno in zdelo se mi je, da sem nalogo uspešno opravil. Medtem ko smo čakali na rezultate, smo si ogledali tovarno Litostroj Ravne in v šoli pojedli kosilo. Sledila je razglasitev rezultatov in podelitev nagrad. Razglasili so prva tri mesta. Ko so napovedovali 2. mesto, smo se ob omembi naše šole vsi trije dijaki spogledali. Sledilo je moje ime. Bil sem zelo presenečen in hkrati tudi vesel. Ponosno sem sprejel darilo, komplet orodja Unior. Za osvojeno 2. mesto na državnem tekmovanju PIKO sem prejel tudi zlato priznanje. V naslednjih dneh sem prejel veliko čestitk od sošolcev, profesorjev, ravnateljice in tudi županje Trbovelj.

Tudi letos se bom udeležil šolskega tekmovanja in poskusil s svojim znanjem doseči čim boljši rezultat.

Jernej Lisec,

dijak 2. letnika STPŠ Trbovlje, smer strojni tehnik

Kako so včasih v naši skupni državi Jugoslaviji služili vojaški rok (intervju z mojim dedkom)

Kdo je moral služiti vojaški rok?

Ko smo še živeli v skupni državi Jugoslaviji je moral vsak moški služiti vojaški rok v Jugoslovanski vojski, če je bil za to sposoben. Zato so vse mlade fante, ki so bili polnoletni poklicali na vojaški nabor, ki so ga takrat po domače imenovali »štelinga«. To je bil za fante pomemben dogodek. Ko so se odpravljali na »štelingo«, so jim dekleta izročile šopek.

Kje si služil vojaški rok?

Jaz sem bil sprejet v inžnerski rod vojske. Ker pa bi moral služiti vojaški rok dve leti, sem se odločil, da grem v vojaško šolo za rezervne častnike. Tako sem služil vojaški rok samo eno leto. Prvih šest mesecev sem bil v vojaški šoli za rezervne častnike v Bileči. Tam so nas usposabljali za rezervne častnike pehote. Po končanem usposabljanju pa sem bil razporejen v drug kraj, kjer sem dobil pod poveljstvo nove vojske.

Kako si se počutil v vojaški šoli?

Usposabljanje v vojaški šoli je bilo naporno. Takrat, ko sem bil jaz v šoli, je bilo zelo vroče poletje. Temperature so dosegale tudi čez 40 stopinj. Zato je bilo usposabljanje na prostem zelo naporno. V teh krajih je bilo tudi veliko kač, ki so nas ogrožale na terenu. Poleg tega smo kot pehota morali tudi veliko »pešačiti« v popolni bojni opremi, tudi do 50 km. Disciplina je bila na najvišjem nivoju. Poveljevanje je bilo neizprosno. Nihče si ni smel dovoliti, da kakšnega ukaza ne bi izpolnil.

Kje si potem bil razporejen po končani vojaški šoli?

Po končani vojaški šoli sem bil razporejen v vojaško enoto v Knin na Hrvaškem. Tam sem prejel v poveljstvo svoj vojaški vod. Za tem pa sem bil razporejen v vojaško enoto Benkovac. Tudi tukaj sem dobil v poveljstvo svoj vojaški vod.

Kako si se obnašal do svojih podrejenih?

Do svojih podrejenih sem bil neizprosen. Od njih sem zahteval disciplino in strogo izpolnjevanje mojih ukazov, če jih niso upoštevali, sem temu primerno tudi ukrepal. V takšnem primeru so morali opravljati dodatne naloge, ki jih sicer ni bilo potrebno.

Ali si moral opraviti tudi kakšno kasnejše usposabljanje?

Kot rezervni vojaški častnik sem se moral večkrat udeležiti vojaških vaj. Zaradi svoje vojaške zadolžitve sem bil tudi poslan na vojaško usposabljanje za poveljnika pehotne čete v Sarajevu.

Kakšne zadolžitve si imel v primeru vojne?

Najprej sem bil v primeru vojne odrejen za poveljevanje vojaškega voda v vojaški enoti na Hrvaškem. Ko pa sem opravil usposabljanje za poveljnika čete, sem v primeru vojne dobil poveljstvo čete v Sloveniji.

Ali si kasneje tudi doma opravljal kakšno zadolžitev?

Doma sem se takoj vključil v takratno združenje rezervnih starešin, v katerem sem aktivno sodeloval vrsto let. V teritorialnih enotah Slovenije nisem bil vključen. Aktivno pa sem sodeloval na pripravah v primeru vojne v delovni organizaciji in v poveljstvu civilne zaščite v delovni organizaciji.

Sara Vozel, 1.c

Pesem ničlenjena na kitice. Verzi so kratki kot kriki prestrašenega človeka.

Intervju z dr. Juretom Knezom (direktor Dewesofta)

Kako bi se opisali v enem stavku?

Sem zelo redkobeseden.

Zakaj ste se odločili za STPŠ?

Od nekdaj me je zanimala tehnika, strojna šola pa je bila tako blizu doma, da nisem veliko razmišljal o drugih možnostih.

Kako vam je šlo v srednji šoli? Kakšen »cvek«?

Motiviral me je »popust«, da v primeru odličnega uspeha ni bilo potrebno opravljati zaključnega izpita, v prejšnjih letnikih pa sem imel prav dober uspeh. Cveka pa se ne spomnim.

Za katero šolo ste se odločili po končani srednji šoli?

Po srednji strojni šoli sem se vpisal na Fakulteto za strojništvo, kjer sem pozneje končal tudi doktorat.

Kdaj ste dobili idejo, da bi ustanovili svoje podjetje?

Pri izdelavi magistrskega dela sem se srečal z meritvami vibracij na turbostrojih, kjer ni bilo primerne enostavne orodja, kar je bil tudi povod za začetek dela.

Če bi lahko šli v peteklost, bi kaj spremenili?

O tem ne razmišljam. Spreminja se lahko samo prihodnost, zares pa lahko vplivamo le na trenutek v sedanjosti.

Kdaj ste se odločili ustanoviti Dewesoft?

Podjetje smo ustanovili ob koncu leta 2000, takrat pa sem že imel napisane kar precej programske opreme.

Ali je bilo kaj resnih težav na začetku?

Nikoli nismo imeli težav, vedno le izzive, kar je pa v podjetju dokaj normalno.

Kdo so bili vaši prvi sodelavci?

Podjetje sva začela s partnerjem Andrejem Orožnom, s katerim vodiva podjetje še danes. Ekipa se je kar hitro širila z odličnimi ljudmi, ki predstavljajo glavno vrednost podjetja.

Kateri je bil vaš prvi računalnik, na katerim ste delali?

Prvi računalnik je bil ZX Spectrum, prvi računalnik za bolj resno delo pa PC AT 286. Res sem že star (smeh).

Kaj je bil vaš prvi inštrument?

Merilne inštrumente smo začeli izdelovati dokaj pozno. Prvi resni inštrument je imenovan Dewe43, nekakšen avtomobilski multimeter, ki je nastal v času tik pred krizo in nato v času krize ponesel ime Dewesoft po celem svetu.

Koliko časa ste preživeli za računalnikom pri izdelovanju vašega prvega softwer-ja za Dewesoft?

Ogromno. Dosti ljudi je menilo, da nisem pri pravi pameti, da se lotevam tako obsežnega projekta, sam pa sem od prvega dne verjel v njegov uspeh.

Kaj je bil vaš največji dosežek v podjetju?

Seveda bi lahko izpostavil sodelovanje z največjimi podjetji na svetu s področja avtomobilske, letalske in vesoljske industrije.

Največji dosežek v podjetju pa je po mojem mnenju sprememba organizacije, kjer sodelavci dobijo velik odstotek plače v obliki nagrade glede na uspeh podjetja, te nagrade pa lahko pretopijo v lastniške deleže v podjetju. S tem poskusimo ustvariti okolje, kjer se zaposleni zavedajo, da s svojim delom bistveno prispevajo k uspehu ekipe in celotnega podjetja, pri tem pa so udeleženi pri delitvi prihodkov in tudi kapitalskih dobičkah.

Hvala za pogovor.

Luka Knez, 1.c

Begunstvo

V današnjem spisu bi rad opredelil svoje mnenje do beguncev in prebežnikov iz drugih držav, ki so morali zaradi različnih razlogov zapustiti svoj dom.

V današnjem času se vse vrti okrog denarja, zavidanja in prevladovanja na določenem ozemlju. Vsak človek si zasluži živeti v miru, uživati svobodo in imeti svoje pravice. Vsi smo si enaki in za vse veljajo enaka pravila. Človeku se ne da odvzeti pravice govora, razmišljanja, gibanja v okolju. Marsikdo pa tega ne spoštuje in to človeku sebično odvzame brez zavesti. Ne glede na to, kaj se dogaja in kaj je bil vzrok za nastale težave, nekomu je bila odvzeta svoboda in to je najslabše, kar se lahko zgodi. Tisti, ki je povzročitelj težav, se ne zaveda, da je nekdo prikrajšan za veliko stvari in se na to niti ne ozira, saj gleda samo nase. Ljudje, ki so morali zapustiti domove, so v zelo slabem položaju, ker so morali v svet pod prisilo, saj doma ne bi preživeli. Imeli so svoje domove, družine, svoj prostor za življenje, a so morali vse to pustiti in oditi. Več let ali celo desetletij se marsikdo trudi, da nekaj doseže, pridobi, in je s trdim delom prišel do cilja, nekdo drug pa se na to ne ozira in vse to uniči v nekaj trenutkih. Postavite se v položaj človeka, ki je več let gradil hišo. Trdil se je, da bi jo postavil, se odrekel vsemu, da bi jo imel, bil tudi ponosen nase, saj narediti hišo ni kar tako. Marsikdo, ki je kupil stanovanje ali kupil hišo, ne ve, in se mu ne sanja, kako težko je zgraditi hišo. Ko je končno dokončal hišo, se je odločil, da si ustvari družino. Vse se mu je izteklo, kot si je zamislil, in imel je lepo življenje. Kar naenkrat pa pride nekdo, ki se sploh ne zaveda, koliko truda je bilo vloženega in to vse uniči. Človek, ki za nastale težave ni bil popolnoma nič kriv, je ostal brez vsega. Ostal je brez doma in brez družine, saj so vse njegove bližnje usmrtili. Sam se mora podati v svet in iskati nov dom, saj v lastni domovini ne bo preživel.

Težava pa je, ker je takemu človeku enakih še veliko drugih ljudi, in vse skupaj tvori kaos, ki je neustavljiv. Ljudje bežijo za življenje. Popolnoma nenormalno in neodgovorno obnašanje tistih, ki si želijo oblast, ki želijo siliti vero in svoja prepričanja. V današnjem času ljudje bežijo, da bodo preživeli, saj jih lahko nekdo, ki je očitno nagnjen k nasilju, ogrozi, in jim stori kaj hudega. Pomislite, kaj bi storili vi, če bi se vam kaj takega zgodilo. Večkrat sem že slišal kakšne čudne in žaljive stavke na račun beguncev in videl, da jih kar veliko misli narobe. Enostavno se ne zavedajo, kako je to. Vse te bi rad videl, kaj bi storili, ko bi bili v enakem položaju. Enako! Vsak, ki bi ostal brez doma, bi odšel drugam in poiskal nov dom. Veliko prahu je dvignilo to preseljevanje ljudi iz držav, ki so bile prizadete. Žal je bilo v tak položaj postavljenih veliko ljudi in vsi so želeli naenkrat priti nekam drugam. Seveda pa je to nemogoče. Prišlo je do velikih zapletov glede prečkanja meja v druge države. Prepričanje beguncev je, da morajo v Nemčijo, češ, da je tam najboljše, kar pa ni nujno res. In vsi so pričeli vdirati v druge države in poskušali priti v Nemčijo. Kar pa je po eni strani slabo, saj je še veliko drugih držav, v katerih bi lahko živeli. Prepričani so, da je v Nemčiji najboljše, nihče pa jim ni povedal, da je povsod drugje skoraj enako. Da pa bi prišli v Nemčijo, morajo skozi veliko držav, med njimi je tudi Slovenija. Mi smo begunce kar dobro sprejeli. Ponudili smo jim prenočišča, jih oskrbeli. Nobena država pa teh ljudi ne želi imeti na svojem ozemlju, saj bi morali skrbeti zanje, in Slovenija je večkrat dobila zavrnitev sosednjih držav glede vstopa beguncev na tuje območje. In spet smo mi na slabšem. Že tako gre država v propad, sedaj pa bi imeli še to obremenitev. Vse več ljudi verjame, da bi bilo bolje, če bi ostali pripadniki Avstrije, kot pa da smo se osamosvojili. Resnici na ljubo, begunci so problem in neko breme, a vseeno jim moramo pomagati.

Vsak, ki zavrača begunce, po mojem mnenju ravna narobe. Vsak bi se moral postaviti v kožo begunca in razmisliti, kako bi ravnal.

Jon Bostič Sluga, 2.b

Ponosen sem bil nase

Človek je ponosen nase, ko naredi nekaj pravilno. Največkrat je človek ponosen sam nase, velikokrat pa so nanj ponosni tudi drugi. Človek je ponosen tudi, če je nanj ponosen njegov idol oz. vzornik. Vsak človek je kdaj ponosen nase, razlika je le, da nekdo to pokaže navzven, nekdo pa to le skriva v sebi. Ponos lahko pomeni tudi veselje. Vsak mora biti ponosen nase in na druge, vendar do neke mere, če ne, se ta ponos lahko prevesi v samovšečnost.

Prvič sem bil ponosen nase, ko še nisem hodil v šolo. Doma me je pazila babica. Skupaj sva dobila zamisel, da bi pekla piškote. Ko sem spekel svoje prve piškote, sem bil zelo ponosen sam nase in res srečen. Zelo sem bil ponosen tudi, ko sem v šoli dobil prvo petico. Zadovoljstvo se je kar širilo in širilo, dokler ni v šoli prišla prva slaba ocena. Vendar se moraš po vsakem padcu pobrati in tako sem spet prišel na »pravo pot«.

Najbolj pa sem bil ponosen, ko sem na nogometni tekmi zadel svoj prvi gol. Dolgo sem že treniral, a na nobeni tekmi še nisem zadel gola. Upanje mi je že počasi ugašalo, hotel sem končati s treniranjem nogometa. A potem je le prišel ta dan. »Dan D« bi lahko rekel. Ko sem končno zadel ta gol, se je v meni »vžgal« nov ogenj, val zadovoljstva, ter najpomembneje, nisem odnehal. Vsi, ki so si ogledali tekmo, so bili ponosni name, a najbolj sem bil ponosen sam nase. Tako sem še dolgo treniral nogomet.

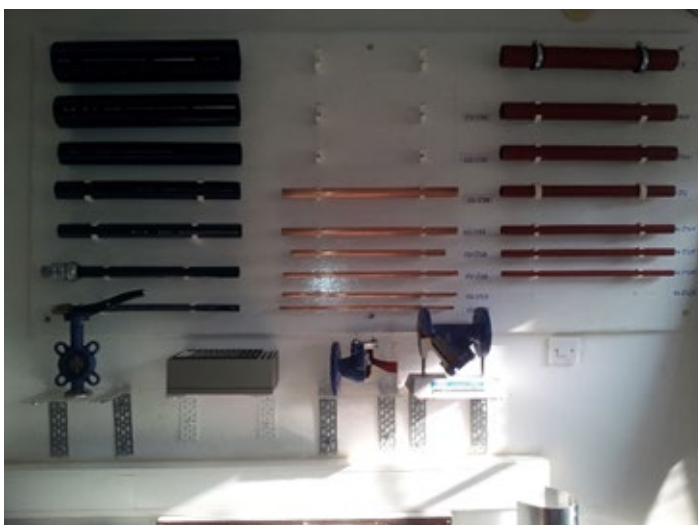
Edem tistih dni, ko sem bil znova neizmerno ponosen nase, je bil, ko sem na tekmovanju s kitaro dosegel odlično mesto, kar sploh nisem pričakoval. Učitelj kitare mi je rekel, da še sam ne ve, ali bi bil sposoben odigrati tako, kot sem jaz. Igral sem s takšno srčnostjo ter z ljubeznijo do glasbe, da sem kar igral in igral. Sploh se nisem mogel ustaviti, čutil sem posebno energijo, ki je takrat divjala v meni.

Ponosen pa sem bil tudi, ko sem na gasilskem tekmovanju s svojo skupino dosegel drugo mesto. Zelo me je presenetilo, saj sploh nismo imeli veliko vaj. To je bila moja prva medalja in še vedno sem ponosen nanjo, takrat pa smo se uvrstili tudi na državno tekmovanje.

V tem besedilu sem sam opazil, da sem bil velikokrat ponosen na nekaj, kar sem naredil prvič, in to uspešno. Ko sem pisal to besedilo, sem se spominjal vseh teh dogodkov, ki se jih drugače ne bi. Ponos je ključen v človeku, več kot ga imaš, bolj si gotov pri stvareh, ki jih počneš.

Benjamin Juvan, 1.b

Predstavitev delavnice za inštalaterje strojnih inštalacij

V delavnici se dijaki učijo:

- o vrstah in dimenzijah različnih cevi in spojnih materialov pri inštalacijah;
- o elementih, ki se nahajajo v kopalnicah in jih montirajo in inštalirajo v učni kopalnici;
- in spoznavajo različne sisteme ogrevanja;

Za lažje izobraževanje pa se moramo na šoli zahvaliti tudi mnogim donatorjem, ki šoli pomagajo z donacijami z njihovimi proizvodi, ali pa so izdelovalci ali pa zastopniki za te izdelke. Med največji donatorji v programu inštalaterjev so podjetja Herz, Kovinsko predelovalno podjetje d.d. iz Šmartnega pri Litiji, Seltron d.o.o, Kovintrade z izdelki za Buderus, Titan Kamnik z izdelki Uponor, zastopništvo podjetja Hasgrohe s sanitarnimi armaturami, Liv iz Postojne z izdelki za opremo kopalnic, Totra d.o.o iz Ljubljane s cevnim materialom, Gerčer d.o.o. ter Toplarna Trbovlje z različnimi stvarmi, ki jih v delavnici vedno potrebujemo.

Miroslav Romih, učitelj praktičnega pouka

Ste potrpežljivi?

V življenju je seveda najprej potrebno razviti potrpljenje do samega sebe, če želimo biti tudi potrpežljivi do ostalih ljudi, navad in stvari, ki tvorijo naše okolje.

Skoraj ničesar ni mogoče storiti od danes do jutri. In kdor želi v življenju resnično doseči nekaj na hitro, bo slej ko prej doživel razočaranje in grenkobo v sebi. Potrpežljivost je namreč tiha, vsakodnevna vrsta moči, ki jo včasih lahko zamenjamo s slabostjo. Vendar potrpežljivost ni speča. Biti potrpežljiv pomeni sprijazniti se z vsem brez pritoževanja. Potrpežljivost je moč, ki nam omogoča govoriti vljudno prijazno namesto sarkastično in žaljivo. Tudi takrat, ko smo jezni. Potrpežljivost je vztrajnost in odpovedovanje hkrati.

Bodite potrpežljivi do vsakega, predvsem pa do samega sebe. Mislim na to, da naj vas ne motijo vaše nepopolnosti in da se vedno vzdignete po vsakem padcu.

Gašper Razpotnik, 3. c

Takšen sem

Dandanes veliko ljudi sodi sočloveka po izgledu. To se mi zdi zelo narobe, saj izgled ne pokaže značaja. Ljudje, ki so drugačni, po navadi izpadejo iz družbe in ostanejo sami, kar ni prav, saj imajo mogočne podobe interese.

Sam osebno ne sodim ljudi po videzu, saj so mi bolj všeč ljudje, ki so tihi, a radi govorijo o stvareh, ki so mi všeč. Ko sem v drugem razredu prišel na novo šolo, sem si poiskal tudi druge prijatelje. Takoj ko sem prišel v razred, so me nekateri prišli pozdraviti, saj sem bil nov na šoli, ampak najbolj všeč sta mi bila dva dečka, ki sta tiho sedela v kotu in bila čisto mirna. Odšel sem k njima in se jima predstavil ter vprašal, če se lahko igram z njima. Rekla sta, da lahko, in takoj smo se ujeli. Čeprav smo se po osnovni šoli ločili in šli vsak v svojo smer, se še vedno videvamo in pogovarjamo.

Menim, da če prijatelje izbiramo po videzu, ne izberemo prave prijatelje in nas hitro zapustijo, saj se nima mo o čem pogovarjati in se začnemo dolgočasiti. Mislim tudi, da bi se morali vsi ljudje spoznavati glede na osebnost. Današnji svet preveč temelji na videzu, vsi se preveč urejamo, ker mislimo, da nam bo na svetu bolje, če bomo lepši in nam bodo drugi ljudje namenili več pozornosti.

Ljudje imajo danes preveč stereotipov o drugih, ker niso podobni njim, vendar mislim, da je najbolje, da ostanemo takšni, kot smo, saj ne moremo veliko spremeniti. Kar pa lahko spremenimo, pa je tako rečeno »brez veze« spremenjati.

Žan Koren Kern, 1.c

JOSIP MURN

V DALJAVI

V ČLOVEŠKEM SRCU
ČUJ, NADE SE RODE,
KOT ZVEZDA SO SVETLE,
KOT REKA ODHITE

V POLJANI TIHI
GLEJ, REKA SE SREBRI,
GLEJ, REKA SE SREBRI,
IN V CRNO NOČ HITI

V DALJAVI MOTNI,
GLEJ, ZVEZDA SE ŽARI,
GLEJ, ZVEZDA SE ŽARI,
BLEDI IN RUMENI

PESEM V DALJAVI JE BILA OBJAVLJENA V MURNOVI EDINI PESNIŠKI ZBIRKI, KI JE IZŠLA LETA 1903.

IZDAJO JE PO SMRTI MURNA PRIPRAVIL DRIVAN PRIJATELJ,

MURN VELJA ZA NAŠEGA NAJČISTEJŠEGA LIRIKA.

KITICE SO TRI IN ŠTIRIVRSTIČNE. V PRVI IN DRUGI KITICI SE PO DVA VERZA PONOVI.

PESEM JE PODOBA IZ NARAVE. V NJEJ JE ZAPISAN TRENUTEK KO ZVEZDA ZAŽARI IN UMRE IN KO SE
REKA SREBRNO ZASVETI TER ODHITI V NOČ. TAKO SE TUDI V ČLOVEKOVEM SRCU ZA KRATEK ČAS RODI

UPANJE NATO PA ODHITI KOT REKA. PESEM JE VSEBINSKO DELJENA NA DVA DELA.

PRVA IN DRUGA KITICA PRINAŠATA PODOBO IZ NARAVE,

V TRETJI KITICI PA JE IZRAŽENA PODOBNOST MED NARAVO IN ČLOVEKOM.

VTISI O ŠOLI

Prvi vtisi o novi šoli so dobri in prav tako se v njej dobro počutim. V srednji šoli ni tako hudo, kot nekateri mislijo inj se prav veliko ne razlikuje od osnovne šole. Tukaj se prav tako učimo, gremo na malico in počnemo podobne stvari. Razlika pa je v tem, da se v srednji šoli spoznavamo s poklicem in se učimo strokovne predmete, ki nam bodo pripeljali do ustrezne izobrazbe.

Prve dni smo s sošolci spoznavali. Novi so pa tudi učitelji, ki so mi všeč in mislim, da dobro opravljajo svoje delo. S preходом v srednjo šolo nisem imel nobenih problemov in tako, kot nam je prvi dan povedala ravnateljica, sem lahko ponosen, da sem del šole.

Miha Razpotnik, 1.b

Za to šolo sem se odločil, ker me zanima poklic strojnega tehnika, in bi rad postal to, kar je moj oče.

Denis Š., 1.b

Za to šolo sem se odločil, ker rad ustvarjam. In ta šola mi ponuja ravno to. Na informativnih dnevih sem imel priložnost videti šolo tudi od znotraj. Zdela se mi je podobna prejšnji šoli, zato sem se počutil kot doma.

Aleš Kos, 1.b

Za STPŠ in program strojni tehnik sem se odločil, ker mislim, da mi bo znanje, ki ga bom pridobil na šoli, pomagalo pri študiju na Fakulteti za strojništvo, kamor imam namen iti po končani srednji šoli.

Erik Bizjak, 1.b

Program strojnega tehnika so mi predstavili v osnovni šoli in takrat sem se odločil, da grem na to šolo. Za šolo pa so me navdušili tudi prijatelji, ki hodijo na šolo, in sorodniki, ki so prav tako hodili na STPŠ.

Rok Štrovs, 1.b

Za to šolo sem se odločil, ker sem slišal od nekaterih prijateljev, da so profesorji vedno na razpolago, da ti pomagajo, če ti v šoli ne gre kaj najbolje. Poleg tega so bili še drugi razlogi: poznam kraj, blizu doma, dobri prijatelji. Za STPŠ sem se odločil tudi zato, ker želim iti po očetovih stopinjah, ker je tudi on hodil na to šolo in postal strojni tehnik. Moji cilji niso tako visoki, saj bi se rad vpisal za poklic orodjarja, ko končam 2-letni program.

Matic Firm, 1.d

Na šolo sem prišel zato, ker so mi prijatelji povedali, da je to zelo v redu šola. Tudi učitelji niso zelo strogi, so prijazni. Najbolj všeč mi je predmet THS (tehnično risanje). Imam tudi dobre sošolce, saj si pomagamo drug drugemu. Po 2-letnem programu se bom vpisal za poklic avtoserviser, ker rad popravljam avte.

Rasim Našić, 1.d

Šolo sem izbral zato, ker je blizu in v kraju, ki sem ga poznal že od prej. Najbolj mi je všeč praktični pouk. Na tej šoli se dobro počutim in veliko raje hodim sem, kot pa sem hodil v osnovno. Všeč mi je tudi, ker na šoli ni preveč dijakov in ni veliko gneče. Poleg tega nas je v razredu malo in imajo profesorji za vsakega čas, da mu razložijo, če mu kaj ne gre. Za enkrat v šoli nimam nobenih težav.

Sašo Marn, 1.d

Čeprav ima oče firmo, sem se želel izobraževati. Želel sem opravljati fizično delo. Za manje sem vprašal očeta, ki mi je svetoval poklic inštalater strojnih inštalacij, saj bi s tem poklicem lahko pripomogel v firmi. Z očetom sva šla na informativni dan. Šola mi je bila takoj všeč, saj so mi pojasnili delo inštalaterja. Na kratko povedano, zaljubil sem se v ta poklic. To šolo bom 100 % priporočil drugim učencem.

Žiga Novak, 1.f

Prvo informacijo o šoli sem prejel na srednješolski tržnici v OŠ Šmartno pri Litiji. Ko je nastopil informativni dan na srednjih šolah, sem se s starši odločil, da pridem pogledat, kako šola funkcionira. In takrat sem se odločil, da se vpišem na STPŠ. Najbolj všeč mi je to, da lahko delam in se učim na strojih, ki jih prej nisem poznal. Zdaj se na šoli počutim dobro, saj vem, da je šola odskočna deska v prihodnost, in da se učim zase in ne za druge.

Žiga Rozina, 1.f

Za to šolo me je najprej navdušil bratranec, ki je s šolanjem že zaključil. Na informativnem dnevu so nam profesorji šolo in program avtoserviser predstavili na zanimiv način. Za šolo sem se odločil tudi zato, ker ima poudarek na praktičnem pouku in dobre profesorje. Pri praktičnem pouku mi je všeč tudi zato, ker se veliko učimo na pravih avtomobilih in ne na maketah. Zelo sem vesel, da obstajajo take šole in da sem se pravilno odločil.

Marko Blagojevič, 1. e

Za šolanje na STPŠ sem se odločil zaradi programa avtoserviser. To delo me zelo vseli. Že kot otrok sem si zelo želel postati avtomehanik, kar je po izobrazbi tudi moj oče. Prednost te šole je, da je blizu mojega kraja, da so dobre malice in da so učitelji prijazni. Všeč mi je tudi, da imamo veliko delavnico in dobra orodja. Mislim, da sem se za ta poklic odločil pravilno.

Jan Šunta, 1. e

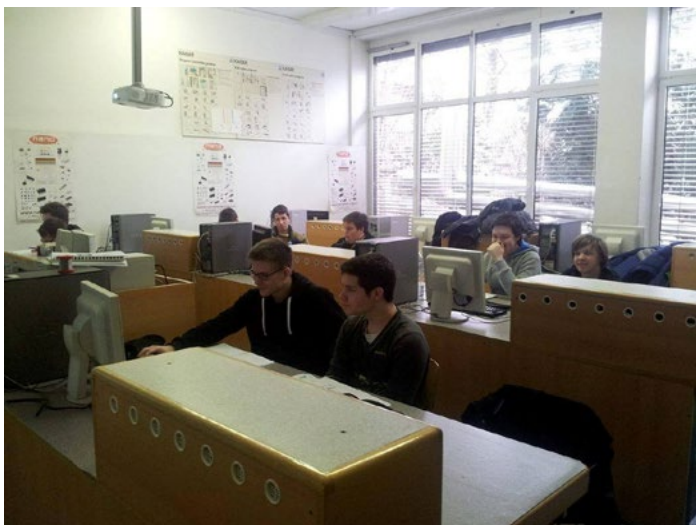
Za to šolo sem se odločil, ker rad popravljam avtomobile in sanjam o tem, da bom nekega dne imel svojo delavnico. Šola mi je všeč, ker ima dobro delavnico in dobre profesorje.

Matic Koch, 1. e

Učilnica praktičnega pouka za elektrotehnik in tehnike računalništva (ND05, Novi dom)

V tej učilnici poteka praktični pouk za elektrotehniko in nekaj tudi za tehnike računalništva. Učilnica je namenjena sestavljanju in testiranju električnih vezij. Delo poteka delno na računalniku, delno pa kot praktično sestavljanje vezav na preizkusni plošči ali pa izdelavi celotnega vezja s tiskanim vezjem.

Samo Kirn

Delavnica ND05 – praktični pouk elektrotehniko in tehnike računalništva

Simulacija električnega vezja na računalniku

Angleški kotiček: **Modern Shakepeares**

When students returned from their Christmas holidays they got an assignment to come up with five to seven words that describe them. Then they had to use these words to write a poem. Here you have some examples of modern Shakepeares. Enjoy!

Simona Izgoršek

Vir: <http://www.taylorherring.com/>

Jingle bells, jingle bells
Party all the night
Ain't it fun gettin' drunk
While the fireworks ignite.

Jingle bells jingle bells
Presents under the tree
It's a joy opening them
On Christmas morning.

Nik Vogrinec, 2.d

Steam sale
Steam sale
Why steam sale?
Why Gaben Newell?
Why do you want my money?
Oh steam sale
Oh steam sale
Gaben why?
Why do you empty my pockets
Year after year?

Andraž Valentič, 1.b

Food, drink, present, money, bell
That's all what we have
Christmas, Santa, snow
It's all for what we know.

Marko Prodanovič, 2.d

Money, money, money, money, much money
I got cold and had to drink tea with honey.

Simon Grobljar 1.c

Christmas is good
Christmas is funny
'Cause we get a lot of money.

Kristjan Mrak, 1.c

What I got for Christmas? I got fat.
I didn't do anything because it was cold
Thank god, I'm not bold.
Couldn't sleep because there were no sheep
Same everyday is what folks say
Up until four in the morning
My days were just boring.

Matej Poznajelšek, 2.a

Last year I was playing my games
But Gaben gave me a holiday sale
R.I.P. my wallet 2015
Next day I was home
Downloading my games
Eating some food and
it was snowing all day.
Time is running so slowly...
They finished download
I got excited as hell
I was playing those games
until the end of the year.

PARTY SCOUTER

VSE ŽURKE NA
ENEM MESTU

WWW.PARTYSCOUTER.SI